

Hoofdstuk 38

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens heel, heel erg boos op iemand geweest? Ik wel.

*Vroeger als kind zei ik dan tegen mijn moeder dat ik die persoon **in der eeuwigheid** niet weer zou vergeven.*

Mijn moeder zei dan altijd tegen mij: ‘Eelke, dat mag jij niet zeggen, want ‘in der eeuwigheid’, daar komt geen eind aan! Stop met zulke uitdrukkingen.’

*En als ik dan zei: ‘Mama, luister dan wat hij gedaan heeft...’ dan antwoordde mijn moeder: ‘Je mag wel zeggen dat je hem **nooit** weer wilt vergeven, want **nooit** duurt niet langer dan drie dagen en een klein poosje.’*

Ja, mijn moeder was een wijze vrouw. Kan ik zelfs nu, zoveel jaren na haar dood, nog veel van leren.

Hoofdstuk 38 - Zeventig keer zeventig keer

Mattheüs 18 : 21 - 35

Niet alleen moeten later de discipelen van Jezus zorgen voor de kinderen in hun gemeente, (de kerk) ook leerde Jezus hun dat zij een voorbeeld moeten zijn voor de volwassenen aan wie zij leiding geven. Ze moeten van elkaar houden en het beste met hun naaste voorhebben.

‘Als je broer verkeerde dingen heeft gedaan, waar jij de dupe van bent, ga dan naar hem toe en bespreek dit onder vier ogen. Heeft hij spijt, dan geef je elkaar de hand en is alles weer goed.

Maar krijgt hij geen spijt ga dan voor de tweede keer naar hem toe, maar neem dan iemand van de gemeente met je mee. En als hij dan nog niet wil toegeven dat hij iets verkeerd heeft gedaan, maak het dan bekend in de hele gemeente. En wanneer hij daarna doorgaat met verkeerde dingen doen, royeer hem dan als lid van de gemeente. Want ik zeg jullie,’ zei Jezus tegen zijn leerlingen, ‘de verkeerde dingen die jullie hier op deze wereld veroordelen, zullen ook in de hemel niet geaccepteerd worden. En de goede dingen die jullie hier op deze wereld doen, daar zal God in de hemel blij mee zijn.’

De discipelen hadden heel aandachtig naar deze woorden van Jezus geluisterd. Zou de Here Jezus in de nabije toekomst niet meer bij hen zijn en zouden zij dan zijn gemeente moeten leiden? Ze durfden niet door te vragen wat Jezus met deze woorden precies bedoelde. Hij had zo vaak over zijn Koninkrijk gesproken, *maar wat is een Koninkrijk zonder de Koning zelf?*

Na deze woorden van Jezus kwam Petrus met een vraag, ja met een probleem dat hem erg zwaar op de maag lag. Jezus had gesproken over een man die spijt had van iets dat hij gedaan had. Maar stel dat die man hem weer onrecht

aandeed? En weer en weer en weer. Hoe vaak moest je die man dan vergeven? De Schriftgeleerden die alles zo goed wisten, leerden de mensen van drie keer. Dan had je gedaan wat in de wet stond. Vaker hoefde niet. Maar drie keer je naaste vergeven? Dat viel niet mee.

Petrus wist dat Jezus de wetten van Mozes vaak op een andere manier invulling gaf dan de Schriftgeleerden het volk leerden en daarom vroeg hij: 'Heer, hoe vaak moet ik mijn broer vergeven als hij mij kwaad heeft gedaan? Zeven keer?' Vol spanning keek hij Jezus aan. Meer dan zeven keer was natuurlijk onmogelijk. Ook Jezus kende de mens.... Misschien was Jezus het in dezen wel met de Schriftgeleerden eens. Drie keer je naaste vergeven ging vaak je krachten al te boven.

Jezus antwoordde: *'Nee Petrus, niet zeven keer, maar zeventig keer zeven.'* Petrus huiverde. Alles wat hij verwacht had, maar die antwoord niet. Nee, dit betekende dat je altijd maar weer moest vergeven wat je broer je ook maar aandeed! Wie zou dat kunnen? Hij, Petrus niet!

Jezus zag wel dat Petrus helemaal in de war raakte van zijn antwoord. Ja, zijn leerlingen zaten allemaal vastgeroest in de regels van de wetgeving, die de Schriftgeleerden er bij hen van jongs af aan ingehamerd hadden. En om hen duidelijk te maken dat het God niet uitmaakt of je twee of drie of zelfs zeven maal je naaste vergeeft, maar dat het gaat om de hartsgesteldheid van de mensen die in Hem geloven, vertelde Jezus de volgende gelijkenis:

In een land was een koning die van zijn dienaren eiste dat zij al hun schulden aan hem moesten terugbetalen. Eén voor één kwamen ze. Sommige dienaren hadden grote schulden en hun slaven kwamen met grote zakken vol met zilver, die ze voor de troon van de koning neerzetten.

De deur ging weer open en daar verscheen een dienaar zonder slaven, ja zelfs

zonder een grote beurs met geld, terwijl deze man miljoenen van de koning geleend had.

Bevend stond hij voor de koning terwijl de boeken nagekeken werden. Grote schulden en niets terug kunnen betalen!

Heel streng zei de koning: 'Neem deze man gevangen en verkoop hem en zijn vrouw en kinderen op de slavenmarkt. En leg beslag op al zijn bezittingen. Dan krijg ik nog iets terug.' Maar nog voordat de soldaten hem konden boeien, viel hij op zijn knieën en smeekte: 'Heer, heb alstublieft geduld met mij. Ik zal u later alles terugbetalen.'

'Heer, heb geduld met mij....'

De koning wist wel dat deze man hem nooit al die miljoenen terug zou kunnen betalen. Maar hij kreeg medelijden met de man en zijn vrouw en kinderen. Daarom zei hij: 'Ik laat je gaan. Je hoeft dat geld niet meer terug te betalen.' De man sprong overeind en heel blij liep hij de deur uit, de stad in. In plaats van slaaf was hij weer een vrij man. In het boek van de koning was zijn naam doorgekrast!

Hij schaamde zich niet eens meer, dat hij al die miljoenen van de koning er doorgebracht had. Niemand kon hem meer iets maken. Zijn oneerlijkheid was hij al bijna vergeten...

Hij was nog niet eens ver van het paleis van de koning toen hij een man tegenkwam die hem geld schuldig was. Geen groot bedrag, slechts zo'n veertig euro zouden wij nu zeggen, maar omdat hij zelf op dit moment geen geld had, was die veertig euro toch mooi meegenomen. En daar kwam nog bij, deze man had dat geld al heel lang geleden geleend. Hij had tijd genoeg gehad om het terug te betalen. Met een paar grote stappen was hij, de schuldeiser, bij zijn schuldenaar.

Midden op straat greep hij hem bij de keel en schreeuwde: 'Nu betalen, wat je mij schuldig bent!'

Ook deze man liet zich op zijn knieën vallen en stamelde: 'Heer, heb alstublieft geduld met mij. Ik zal u later alles terugbetalen.'

Maar de onbarmhartige dienaar wilde daar niets van weten. Hij sleepte hem voor de rechter en liet hem in de gevangenis opsluiten. Het was hem niet eens opgevallen dat deze man precies dezelfde woorden had gebruikt als hijzelf, toen hij bij de koning om genade smeekte....

'Ach Heer, heb geduld met mij....'

Diezelfde dag nog hoorden andere dienaren van de koning, wat er gebeurd was. Zij waren er ondersteboven van en gingen naar de koning om hem alles te vertellen. En de koning toen hij het hoorde? Hij werd woedend en liet de ondankbare dienaar direct ophalen.

'Jij wrede en onbarmhartige dienstknecht,' sprak hij. 'Jouw grote schuld heb ik je kwijtgescholden omdat je mij erom gevraagd had. Had jij dan geen medelijden met jouw mededienstknecht moeten hebben, zoals ik medelijden met jou had?'

Ja, de koning was zo kwaad dat hij hem in handen gaf van de gerechtsbeulen, die hem in de gevangenis stopten, net zo lang tot hij zijn hele schuld betaald zou hebben. En iedereen wist dat dat nooit zou gebeuren, want daar was zijn schuld veel te groot voor.

‘En zo,’ ging Jezus verder, **‘is ook jullie schuld bij God altijd veel groter dan wat mensen jullie aandoen.** En om die reden moeten jullie je broers en zussen, ja iedereen van harte vergeven, elke keer maar weer wanneer zij jullie onrecht aangedaan hebben. Want als jullie je naaste niet willen vergeven dan zal God in de hemel dat bij jullie ook niet doen.’

Petrus boog zijn hoofd. Nu wist hij wat God in Zijn wet van hem vroeg. Hij voelde, hij wist dat hij dit in eigen kracht niet kon.

Dat Jezus voor Petrus en voor ons allemaal door zijn sterven aan het kruis deze wet zou volbrengen, de deur van zijn Koninkrijk openzette en jouw naam in het boek van alle schulden doorstreepte, *mits je Hem om vergeving vraagt*, dat wist Petrus toen nog niet.

